

sledku v tomto případě nastalého, nezbytně třeba, aby bylo zabráněno otravě většího počtu osob v chorobinci bydlících kyanovodíkem, plynem to životu lidskému krajně nebezpečným, a dále, že jim obžalovaný potřebného poučení neudělil, ač byl povinen jim je dáti, nelze pochybovati o tom, že se obžalovaný dopustil opominutí, jež mu je podle § 335 tr. z. za provinění přičítati, za okolností zvláště nebezpečných po rozumu § 337 tr. z.

Čís. 5676.

Jde o »zneužití jména a firmy podniku« podle § 29 zákona proti nekalé soutěži čís. 111/1927 Sb. z. a n. a nejde o právo plynoucí z § 5 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z., uzavřel-li kdo společenskou smlouvu s osobou, mající náhodou jméno shodné se jménem a firmou podniku, jen za tím účelem, aby mohl používatí jména a firmy onoho podniku pro svůj nový podnik.

Ochrany podle zákona proti nekalé soutěži se může dovolávat berlínská firma (§ 52 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n.), ježto je dána formální vzájemnost v poměru mezi Československou republikou a Němcem (čl. 2 pařížské úmluvy čís. 22/1933 Sb. z. a n.; vyhláška min. zahraničních věcí čís. 364/1921 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 17. září 1936, Zm I 318/36.)

Berlínská firma »Frau E. B., Ges. m. b. H.«, podala jako soukromá žalobkyně na H. K-ovou (H. Mc. G.), obchodnici v Praze, bývalou svoji zaměstnankyni, žalobu pro přečin zneužívání podnikových značek podle § 29, odst. 1 zák. čís. 111/1927 Sb. z. a n., pro přestupek nekalé reklamy podle § 25 téhož zákona a pro přečin zásahu do práva ke známce podle §§ 23, 25 zákona čís. 19/1890 ř. z.

Těchto činů se dopustila obžalovaná tím, že 1.: a) v Praze rozšiřovala reklamní obchodní papíry, v nichž oznamovala zákaznictvu, že přenáší salon, který provozovala dosud v místnostech firmy E. B., do paláce R., při čemž slova »E. B.-Salon, dům R.«, byla vytištěna zvláště velkými písmeny a ony obchodní papíry byly vyhotoveny podle vzoru obchodních papírů užívaných soukromou žalobkyní; b) když byla volána na telefonní číslo, které uváděla ve svých oznámeních, hlásila se slovy: »Hier ist E. B.«; c) našla si v Praze osobu, mající náhodou jméno E. B., která pro neodbornost, stáří a nemoc byla k práci neschopná, přemluvila ji, aby s ní uzavřela společenskou smlouvu, jejímž jediným účelem bylo, aby obžalovaná po vystoupení ze služeb soukromé žalobkyně mohla v Praze provozovati a dáti zapsati do firemního rejstříku svůj vlastní závod pod jménem po mnoho let užívaným soukromou žalobkyní; obstarala zápis této E. B. do obchodního rejstříku a užívala potom této firmy pro svůj nový závod; 2. dala vědomě do obchodu a na prodej chovala

ve svém závodě v Praze zboží, bezprávně označené známkou, již je výhradně oprávněna užívatí soukromá žalobkyně; k tomu účelu známku vědomě padělala, resp. dala ji zhotoviti s tak nepatrnými změnami a tak nezřetelným způsobem, že obyčejný kupec mohl seznati rozdíl jen použitím zvláštní pozornosti.

Nalézací soud uznal obžalovanou vinnou podle obžaloby.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalované.

Z d ů v o d ů:

Soud bezvadně dovodil i po stránce právní, hledě k předpisům § 52, odst. 1 a 2 zák. proti nekalé soutěži, k pařížské unijní úmluvě ze dne 20. března 1883 na ochranu živnostenského vlastnictví, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtoně dne 2. června 1911 a v Haagu dne 6. listopadu 1925, vyhlášené v rakouském říšském zákonníku z r. 1913 pod č. 64 a ve Sbírce zákonů a nařízení pod č. 22/1933, a k vyhlášce ministra zahraničních věcí č. 364/1921 Sb. z. a n., že formální vzájemnost v poměru mezi Československou republikou a Německem a obráceně je dána, že soukromá žalobkyně byla i v roce 1932 oprávněna dovolávat se ochrany podle zákona proti nekalé soutěži jednak jako podnikatel a příslušník státu, se kterým je formální vzájemnost zaručena, jednak jako podnikatel skutečně vystupující v hospodářském životě na území Československé republiky.

Jak zjištěno a též nepopřeno, podala obžalobu berlínská firma soukromé žalobkyně a nikoli snad její pražský pobočný závod. Jak bylo již uvedeno, soud bezvadně dovodil, že firma soukromé žalobkyně skutečně a právně existuje a že je formální vzájemnost s Německem zaručena. Proto k ochraně soukromé žalobkyně jako podnikatelky ve smyslu zákona proti nekalé soutěži stačí již tyto skutečnosti, když zároveň obžalovanou nebylo ani tvrzeno, že se podnik soukromé žalobkyně zabývá výkony, výrobou a prodejem zboží, které by byly v tuzemsku výslovně zakázány, ba i trestně stíhány. Zákon proti nekalé soutěži chrání pak podnikatele i tehdy, když nemá stejné odbytiště s rušitelem (obžalovaným), ba i když by republika Československá jako odbytiště byla vyloučena, neboť je možná soutěž i na mezinárodním trhu (srov. r. 5438 Sb. n. s.). Ostatně není napadeno zjištění soudu, že ohlášení pobočného závodu soukromé žalobkyně v Praze není dosud vyřízeno a že soukromá žalobkyně jako podnikatel v Praze skutečně vystupovala a vystupuje, i když prozatím na základě živnostenského oprávnění, které znělo na jméno obžalované, případně na jméno M. B-ové-K-ové. — — —

Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. spatřuje stěžovatelka v tom, že jsou tu okolnosti, pro které skutek, jímž byla uznána vinnou pod 1 c) výroku rozsudkového, přestal býti trestný, případně že pro tento skutek nemůže býti stíhána, ježto trestní oznámení pro tento skutek, které se stalo dne 5. dubna 1932, neobsahuje vůbec návrhu ani na to, aby byla uznána vinnou, takže toto trestní oznámení nelze pokládati za soukromou žalobu, kterou podala soukromá žalobkyně dne 23. května

1932, učinivši teprve v ní potřebné návrhy, aby obžalovaná byla uznána vinnou a potrestána, takže v době podání obžaloby již uplynula lhůta 6 týdnů stanovená v § 34, odst. 2 zák. proti nekalé soutěži, kdyžž soukromá žalobkyně se dověděla o skutkové podstatě deliktu pod 1 c) výroku rozsudkového nejpozději den před trestním oznámením.

Ze spisů plyne, že firma »Frau E. B., G. m. b. H. Berlin-Charlottenburg«, podala dne 5. dubna 1932 trestní oznámení pro přečin podle § 29 a přestupek podle § 25 zák. proti nekalé soutěži proti H. Mc G-ové mimo jiné proto, že si našla osobu mající náhodou jméno E. B., která jakživa neměla co činiti s výrobou a prodejem kosmetických přípravků, a že buďto ona nebo jiní neznámí pachatelé, avšak zřejmě v její prospěch, přiměli tuto E. B. k tomu, aby si dala svoji firmu zapsati do obchodního rejstříku v Praze, což se stalo dne 24. března 1932, že E. B. nemá samozřejmě co činiti s provozováním obchodu H. Mc G-ové a že tu jde zřejmě o přečin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, ježto má tím býti dosaženo, aby ve styku zákaznickém byla přivoděna záměna s jejich světoznámou firmou. Dále obsahuje trestní oznámení návrh na prozatímní opatření a výhradu na jmenování dalších svědků. Obžaloba pro tento čin došla pak k soudu dne 23. května 1932.

K zachování žalobního práva podle § 34, odst. 2 zák. proti nekalé soutěži není třeba obhajoby, která by obsahovala všechny náležitosti obžalovacího spisu v § 207 tr. ř. stanovené, nýbrž stačí »zažalování« ve smyslu § 530 tr. z., totiž stíhací návrh (trestní oznámení), v němž je označen skutek, jehož soudní stíhání se žádá, a zároveň jsou uvedeny veškeré soukromému žalobci tehdy známé důvody proti několika osobám, v jejichž okruhu je podle těchto pŕtahů hledati pachatele (srov. rozh. čís. 4360 Sb. n. s. a komentář Roppert-Weiss, str. 622). Tomuto požadavku úplně vyhovuje obsah zmíněného trestního oznámení. Nezaniclo tedy žalobní právo soukromé žalobkyně nedodržením zákonné lhůty 6 týdnů, stanovené v § 34, odst. 2 zák. proti nekalé soutěži. — —

Uplatňovaný zmatek podle § 281, čís. 10, věcně též čís. 9 a) tr. ř. v příčině odsuzujícího výroku pro přečin podle § 29, odst. 1 a přestupek podle § 25 zákona proti nekalé soutěži (1 a) výroku rozsudkového) neprovádí stěžovatelka po zákonu, neboť při tom nevychází ze souhrnu zjištění rozsudkových. Soud se zabýval okolností, že na obchodních letácích užívaných obžalovanou je v záhlaví uvedeno, »H. Mc G., Praha«, a náležitě odůvodnil svůj závěr, že tato okolnost nevylučuje záměnu s ohledem na text letáku a zařazení slov »E. B.« do textu a že si může každý a zejména zákazník mysleti, že je to jméno reprezentantky firmy E. B. Soud pak též bezvadně dovodil, že úmyslem obžalované bylo, aby letáky ve styku zákaznickém vyvolala dojem, že firma, která jest, příp. bude v nových místnostech na Národní třídě, dům R., je totožná s firmou soukromé žalobkyně provozovanou na Národní třídě, t. j. aby byla přivoděna záměna s firmou soukromé žalobkyně a že zejména úprava a způsob provedení letáků, se zvláště velkým vytištěním slov. »E. B. Salon« dokazují, že užívání jména a firmy soukromé žalob-

kyně stalo se způsobem, který je s to, aby takovou záměnu skutečně přivodil.

Pokud pak obžalovaná s hlediska zmatku podle § 281, č. 10, správně č. 9 a) tr. ř. uplatňuje, že čin uvedený pod 1 a) výroku rozsudkového nebylo by lze zařaditi ani pod skutkovou podstatu přestupku podle § 25 zák. proti nekalé soutěži, neprovádí ani v tomto směru dovolávaný zmatek po zákonu, neboť ani se nepokouší dovoditi, vycházejíc ze zjištění v rozsudku uvedených, že závěr soudu opírající se o tato zjištění je právně vadný, že, tvrdila-li obžalovaná, že přenáší salon dosud jí provozovaný v místnostech firmy E. B. do místností jiných, je tento údaj o podniku, který tehdy zařizovala, nepravdivý a k oklamání způsobilý, neboť každý čtenář tohoto letáku, — uvažuje-li se, že čtenářstvem byli hlavně dosavadní zákazníci z obchodu firmy soukromé žalobkyně na Národní třídě — musel býti toho názoru, že jde o pouhé přesídlení původního závodu soukromé žalobkyně a že závod v dosavadních místnostech již nebude existovati, nýbrž pouze závod v paláci R. jako totožný s dosavadním závodem na Národní třídě, a že obžalovaná, sama doznávši, že si zařídila vlastní nový závod úplně nezávislý na obchodě soukromé žalobkyně, o němž dobře věděla, že dále existuje, měla úmysl oklamati a zjednati vlastnímu podniku, příp. i cizímu podniku (paní E. B. v Praze XII.), který tehdy zařizovala, přednost při soutěži na úkor soukromé žalobkyně, neboť sama udala, že přece musela zákaznice z dřívější obchodní činnosti, — kdež byla jako obchodvedoucí u soukromé žalobkyně — na to upozorniti, což znamená, aby tyto zákaznice přešly do jejího nového závodu, t. j. aby přestaly býti zákaznicemi soukromé žalobkyně. Tím je pak plně dána skutková podstata přestupku nekalé reklamy podle § 25 zák. proti nekalé soutěži. Pokud obžalovaná v této souvislosti činí výtky s hlediska zmatku podle § 281, č. 4, správně č. 5 tr. ř., stačí o obchodních papírech, vyhotovených podle vzoru obchodních papírů užívaných soukromou žalobkyní uvést, že rozsudek postačujícím způsobem zjišťuje, v čem se obchodní papíry shodovaly. Pokládala-li obžalovaná, příp. její obhajoba za nutné, aby bylo zjištěno, ze které doby pocházejí papíry ve spisech založené, bylo na nich, aby učinily v tomto směru příslušné návrhy. Okolnost, že v záhlaví letáku bylo uvedeno jméno »H. Mc G.«, soud náležitě zhodnotil, jak již bylo uvedeno. — — —

V příčině odsuzujícího výroku pro přečin podle § 23 a 25 zákona o ochraně známek uplatňuje obžalovaná s hlediska zmatku podle § 281, č. 9, správně č. 9 a) tr. ř., že při srovnání jejích etiket ve spisech založených se známkou soukromé žalobkyně, jak tato je chráněna, je patrné, že etikety jí užívané jsou do té míry odlišné, že rozdíl mezi nimi musí obyčejný kupec poznati i bez užití zvláštní pozornosti. Než tento zmatek nedoličuje obžalovaná po zákonu, neboť nevychází při tom ze souhrnu zjištění v rozsudku uvedených o stejném formátu etiket užívaných soukromou žalobkyní a žalovanou, o stejném jich barevném provedení a o stejném umístění na nich obrazu dámy a květinové ozdoby, jakož i ze zjištění rozsudku, v čem záleží ochranná známka soukromé

žalobkyně zapsaná v mezinárodním rejstříku v Bernu pod č. 58153 od 29. května 1928 a od 27. února 1928 pod č. 385905 v Německu. Není vůbec napadeno zjištění soudu, že ochranná známka soukromé žalobkyně je známkou složenou, při níž je část vyjádřena ve slovech a část je obrazová, a že zákaznictvu kupujícímu kosmetické výrobky jsou kosmetické přípravky známy hlavně podle jména firmy. Soud v souhlasu s ustálenou judikaturou při řešení otázky šálivé zaměnitelnosti známky uvažoval o celkovém dojmu složené známky, zda a která z obou součástí, slovo či obraz, převládá ve známce a tím i v dojmu a paměti pozorovatelově. Soud pak náležitě a též logicky přijatelně odůvodnil svůj závěr, že ve známce převládá slovní část, zejména slova »E. B.«, neboť obraz dámy podle provedení ve známce vyvolává u obyčejného kupce při nezvláštní pozornosti dojem pouhého ornamentu, t. j. pouhé ozdoby, a ustupuje proto dojmu slovní části známky, že v souzeném případě utkví obyčejnému kupci v paměti hlavně jméno, t. j. »E. B.«, že by stačilo již uvedení pouhých slov »E. B.«, aby se obyčejný kupec domníval, že jde o původní zboží od soukromé žalobkyně, příp. o tutéž známku, a že hledíc též k tomu, že etikety užívané obžalovanou jsou provedeny co do tvaru a barev stejně jako etikety užívané soukromou žalobkyní a že i nádoby užívané obžalovanou (kelímky a lahvičky) mají stejný tvar a jsou opatřeny černým víčkem jako nádoby, kterých užívá soukromá žalobkyně k prodeji svých výrobků, mohl by obyčejný kupec onoho zboží postřehnouti rozdíl obou známek, t. j. označování soukromé žalobkyně a obžalované jen použitím zvláštní pozornosti. Tento závěr je tím spíše plně ospravedlněn, když, jak bylo uvedeno, není napadeno zjištění soudu, že zákaznictvu kupujícímu kosmetické výrobky jsou kosmetické preparáty známy hlavně podle jména firmy.

Obžalovaná uplatňuje dále, že ve smyslu § 5 zák. o ochr. známek nemohla chráněná známka soukromé žalobkyně brániti tomu, aby protokolovaná firma »Frau E. B.« své výrobky neoznačovala zněním své protokolované firmy, takže obžalovaná byla oprávněna v každém případě prodávati tyto výrobky označené zněním vyrábějící firmy.

Než soud již v případě odsuzujícího výroku pod 1 c) bezvadně zjistil, že obžalovaná obmyslně dala zapsati do obchodního rejstříku firmu »Frau E. B.«, že této firmy používala pro svůj kosmetický závod v úmyslu, aby ve styku zákaznickém přivodila záměnu s firmou soukromé žalobkyně, při čemž mimo jiné zdůraznil, že nastrčená osoba, E. B., která pro neodobnost, stárí a nemoc byla k vedení obchodu neschopná, má podle křestního listu ex offio zaslaného křestní jméno »Elisabeth« a nikoli »Elise«. Dále zjistil soud, že obžalovaná dala, případně spoludala zhotoviti etikety, t. j. spolupadělala známku a že vědomě, ba úmyslně prodávala zboží stejného druhu označené známkou zaměnitelně podobnou s chráněnou známkou soukromé žalobkyně. Za tohoto stavu věci zřejmě nemůže se obžalovaná odvolávati na předpis § 5 zák. o ochr. známek, který omezuje zásadní výlučnost práva tak zv. chránitele známky k jejímu užívání k označování zboží pro jeho obchodní oběh a dovoluje jiným osobám jen užívati svého jména, případně své firmy,

k označování svého zboží s předpokladem, že nabytí jména, případně firmy, stalo se po právu a nikoli obmyslně za účelem klamavým. Soud pak neporovnával toliko etikety soukromé žalobkyně s etiketami obžalované, nýbrž přihlížel především k ochranné známce soukromé žalobkyně, bezvadně zjistiv, jak bylo již uvedeno, v čem tato složená známka záleží a která její část převládá v dojmu a paměti obvyčejného kupce. Řešení otázky, zda se obžalovaná užívajícími etiketami dopustila trestného zásahu do známkového práva soukromé žalobkyně, přísluší jedině soudu. Proto právem pominul soud důkazy nabízené obžalovanou o tom, že pozdější etikety soukromé žalobkyně neodpovídaly již chráněnému obrázku a nejsou pro soukromou žalobkyni chráněny. Řízení není pak neúplné ani, pokud jde o otázku, zda obžalovaná věděla, že známka je pro soukromou žalobkyni chráněna. Soud odůvodnil své přesvědčení, proč obhajobě obžalované v tomto směru neuvěřil. Tento závěr soudu je tím více ospravedlněn, když stěžovatelka vůbec nenapadá zjištění soudu, že obžalovaná sama udala, že v roce 1932 věděla, že soukromá žalobkyně proti ní zakročila i pro zásah do známkového práva, že došlo k výkonu prozatímního opatření proti ní, že však přes to nechala prodávati a sama prodávala zboží opatřené uvedenými etiketami, totiž kosmetické výrobky, t. j. stejné zboží jako soukromá žalobkyně.

Čís. 5677.

Pouhé hlášení smyšlené krádeže četnictvu je toliko přípravným jednáním k podvodu na pojišťovně, není-li zjištěno, že oklamání četnictva směřovalo nebo vůbec mohlo směřovati k nějakému jednání, jež mělo poškoditi pojišťovnu.

(Rozh. ze dne 17. září 1936, Zm I 374/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného K. Š. do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 24. února 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu, zrušil rozsudek v odpor vzatý co do stěžovatele jako zmatečný a vrátil věc témuž soudu nalézacímu, by v rozsahu zrušení o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti obžalovaného K. Š. nelze upříti oprávnění, pokud, dovozujíc nedostatek podvodného úmyslu, poukazuje k tomu, že tento obžalovaný podle zjištění napadeného rozsudku pojišťovně, u níž byl proti krádeži pojištěn, krádež vůbec neohlásil, a tudíž zřejmým poukazem namítá, že jeho vnější počínání, vedené zmíněným zlým úmyslem, nepřestoupilo dosud meze pouhého přípravného jednání (§ 281, č. 9 a) tr. ř.). Podvodu se podle § 197 tr. z. dopouští, kdo listivým předstíráním nebo jednáním uvede někoho v omyl, jímž tento, nebo jiná osoba